

SKUTKI GRZECHU PIERWORODNEGO

Dzisiejsza katecheza jest niejako kontynuacją zagadnienia rozważanego przez nas przed tygodniem. Chcemy bowiem mówić dzisiaj o skutkach jakie przyniósł grzech pierworodny. Papież Jan Paweł II wskazuje, że nauka ta została usystematyzowana na Soborze Trydenckim, tak oto brzmi fragment soborowego dokumentu: „Grzech Adama przeszedł na wszystkich jego potomków, to znaczy na wszystkich ludzi jako pochodzących od pierwszych rodziców, jako dziedziczących po nich naturę ludzką, która pozbawiona została przyjaźni z Bogiem”. Nauczanie Kościoła wyraźnie wskazuje, że grzech Adama zaszkodził nie tylko jemu, ale całemu jego potomstwu; pierwotną świętość i sprawiedliwość, płynącą z łaski uświęcającej, utracił on nie tylko dla siebie, ale także „dla nas”. Przekazał więc całemu rodzajowi ludzkiemu nie tylko śmierć cielesną i inne kary (następstwa grzechu), ale sam grzech jako śmierć duszy. Niewątpliwie ważne w całym zagadnieniu są słowa św. Pawła Apostoła kierowane do Rzymian: „Dlatego też jak przez jednego człowieka grzech wszedł na świat, a przez grzech śmierć, i w ten sposób śmierć przeszła na wszystkich ludzi, ponieważ wszyscy zgrzeszyli...”. W tym samym rozdziale Listu do Rzymian Apostoł pisze: „przestępstwo jednego sprowadziło na wszystkich wyrok potępiający”. Można zatem powiedzieć, że św. Paweł łączy grzeszność całej ludzkości z winą Adama. Jan Paweł II odnosząc się do tych słów stwierdza: „Przytoczone słowa św. Pawła, do których odwołuje się Magisterium Kościoła, oświecają naszą wiarę, gdy chodzi o konsekwencje, jakie grzech Adama przyniósł wszystkim ludziom. Tym właśnie nauczaniem będą kierowali się zawsze egzegeci i teologowie katoliccy, oceniając w perspektywie mądrości wiary te wyjaśnienia, jakich na temat początków ludzkości dostarcza nauka”. Dokument Soboru Trydenckiego stwierdza ponadto, że grzech Adama przechodzi na wszystkich jego potomków na podstawie ich pochodzenia, a nie tylko na skutek złego przykładu. Dekret mówi: „o tym grzechu Adamowym, który w swym początku jest jeden i drogą narodzin, a nie przez naśladowanie, przechodzi na wszystkich, czyli jest własnym grzechem każdego z osobna”. Papież Polak tak mówi: „Tak więc grzech pierworodny jest przekazywany drogą rodzenia naturalnego. Wskazuje na to praktyka chrztu niemowląt, do której Dekret soborowy również się odwołuje. Niemowlęta, które nie są zdolne do tego, aby popełnić grzech osobisty, jednakże wedle odwiecznej tradycji Kościoła otrzymują chrzest wkrótce po urodzeniu dla odpuszczenia grzechów. Dekret mówi: „są prawdziwie ochrzczone dla odpuszczenia grzechów, ażeby w odrodzeniu zostało oczyszczone to, co zaciążyło na nich poprzez urodzenie”. Można zatem konkludując dojść do stwierdzenia, że grzech pierworodny w żadnym z potomków Adama nie posiada charakteru osobistej winy. Jest on tylko brakiem łaski uświęcającej w naturze, która z winy pierwszych rodziców zoczyła z drogi ku nadprzyrodzonemu celowi.

Na podstawie: *Katechezy Ojca Świętego Jana Pawła II Jan Paweł II. Jezus Chrystus*, Kraków – Ząbki 1999.